

Les sardanes d'en Basil són formalment perfectes. No hi ha faltes d'ortografia musical, segons s'acostuma dir. Han estat escrites amb un bon sentit de l'equilibri i de la mesura. Coneix la cobla i en sap treure un elevat rendiment. Amb les seves sardanes no es proposa pas accionar les cames i els peus dels que dansen. La seva iniciativa va molt més enllà. Basil fa de cada sardana una peça musical de veritable relleu, amb un contingut harmònic dens, una estructura coherent i assaonada. No hi ha estridències ni anormalitats. Tot es mou sota una atmosfera homogènia i assossegada.

Imagino que de vegades en Basil ha trobat límits a les possibilitats que li oferia la sardana. No m'estranya. Per això s'ha llençat a escriure una profitosa obra per a cobla, aquesta música que representa un graó més vers els marges del simfonisme i que sols ha merescut l'atenció d'un nucli minoritari d'autors, en primer lloc perquè no tothom està capacitat per a dur-la a terme i segonament perquè aquesta mena d'obres s'interpreten molt poc.

He dit abans que es toquen poc les sardanes d'en Basil. M'ho explico pensant en el detall de que aquest músic potser viu al marge del món de les cobles. Basil és un compositor introvertit. Moltes de les nostres cobles nodreixen el seu repertori amb les creacions dels seus mateixos instrumentistes o persones molt vinculades a elles.

D'altra banda, considero que les seves sardanes exigeixen un veritable nivell de qualitat executiva. Per aquest motiu les cobles de limitades possibilitats no s'atreveixen a incloure en el programa sardanes d'en Basil. En prescindeixen perquè es troben a un nivell superior al de les seves reals condicions artístiques.

La sardana d'en Basil es poemàtica, intensa en el seu lirisme, neta, ben configurada, plena i de caire molt personal. Em sembla que en Basil, té certes afinitats estètiques amb els músics nòrdics més il·lustres, per exemple Grieg o Sibelius.